

раба за обещанитѣ подаръци за тебе и за. . . мене. . . — добавилъ Талесъ, ставайки отъ стола си.

Момиченцето заплѣскало радостно ржце и леко, като сърна, изкочило изъ стаята на баща си.

— Коланъ! Огърлица! Гривни! Вретено! Сжщо като звънче ечели изъ широката кжща радостнитѣ викове на момиченцето.

До вечеръта Алида не пипнала вретеното. Тя всѣки часъ се изкачвала на нажежения отъ слънцето покривъ и следъ това тичала при майка си и слугинитѣ и викала радостно:

— Татко е на лодката и отива къмъ кораба!

Следъ малко пакъ се чувалъ звънливиятъ ѝ гласъ:

— Татко е вече до кораба и се качва на него!

Майката милвала по главичката развълнуваното момиченце и го успокоявала:

— Стига си тичала, Алидо! Татко ти ще си дойде и ще ти донесе подаръцитѣ.

Но момиченцето не го съдржало на едно мѣсто; то пакъ се катерило на покрива, връщало се и викало: „Татко се връща“!

Следъ единъ часъ Алида, цѣла свѣтнала отъ щастие, се кичела съ кехлибаренитѣ украшения и току тичала при езерото въ сѣнчестата имъ градина, за да се огледва на гладката му повърхнина. Тамъ тя се виждала цѣла облѣчена въ ярко-червения си хитонъ, съ огърлица, гривни, коланче, гребени, — всичко отъ кехлибаръ.

А баща ѝ — философътъ въ това време сжщо тѣй вадѣлъ изъ донесеното отъ кораба сандъче кехлибаренитѣ табли, топки, дъски, и по умното му лице играела сжщата щастлива усмивка, като тая на дъщеря му.

— Велико откритие! . . шепнѣли устнитѣ му. . .